

Arrest

nr. 335 139 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Bulgarije. Haar Bulgaarse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 9 januari 2027 (zie kopie van Bulgaarse documenten in het administratief dossier).”

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. De verzoekende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal brengt de verzoekende partij naar voor dat haar ruggengraat niet goed zit (NPO, p.8). Ze legt hier een medisch verslag van bij waarin kan worden gelezen dat ze een kleine scoliotische afwijking heeft. Uit dit verslag kan echter niet blijken dat ze omwille van de problemen van haar rug niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen in de zin van de relevante Europese rechtspraak. De verzoekende partij verklaart op de DVZ dat haar gezondheidstoestand goed is (verklaring DVZ, vraag 29). Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat de problemen aan haar rug de verzoekende partij niet dermate hinderen. Ze legt tevens een document neer waaruit blijkt dat ze psychologisch wordt opgevolgd. In dit document kan worden gelezen dat ze slaapproblemen heeft, gevoelig is aan geluid, zich sociaal isoleert en piekert. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat ze omwille van haar mentale problemen niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije. Haar Bulgaarse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 9 januari 2027 (zie kopie van Bulgaarse documenten in het administratief dossier).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is dat de Bulgaarse overheid beschermingsstatuten intrekt slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aan te tonen dat zij op heden in Bulgarije niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.

De verzoekende partij beschikt verder over haar Bulgaarse verblijfsdocumenten die nog geldig zijn tot en met 9 januari 2027.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij verklaart dat zij aankwam in Bulgarije op 12 oktober 2023 (verklaring DVZ, vraag 33). Ze verklaart 3,5 maand later haar Bulgaarse verblijfsvergunning te hebben gekregen (NPO, p.6). Volgens haar Bulgaars paspoort heeft ze die verkregen op 8 februari 2024. Ze stelt naar België te zijn afgereisd op 1 juli 2024 (NPO, p.9). Dit wil zeggen dat ze slechts vier maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Bulgarije heeft verbleven. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode is het voor de verzoekende partij onmogelijk om onderzoek te doen naar de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling en de mogelijkheid tot taallessen in Bulgarije en haar conclusies te trekken omtrent het vermeende gebrek hiervan. Wat betreft haar zoektocht naar werk, verklaart ze twee maanden in het zwart te hebben gewerkt maar omdat ze geen Bulgaars sprak, kon ze geen andere tewerkstelling vinden (NPO, p.9). Ze verklaart naar een arbeidskantoor te zijn gegaan om tewerkstelling te vinden maar omdat ze

de taal niet sprak, kon ze geen tewerkstelling vinden (NPO, p.9). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze een beroep heeft gedaan op de Bulgaarse overheid om tewerkstelling te vinden in Bulgarije. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om de rechten en voordelen verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Verder legt de verzoekende partij geen bewijs neer dat ze effectief naar een arbeidsbureau is gegaan waardoor dit slechts een blote bewering betreft die op geen enkele manier kan worden gecontroleerd. Ze toont ook niet aan dat ze enige moeite heeft gedaan om het Bulgaars te leren (NPO, p.11). Hoewel dit volgens haar verklaringen haar zou kunnen helpen om tewerkstelling in Bulgarije te vinden en op een dergelijke manier een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Ook wat betreft haar toegang tot medische zorgen maakt ze niet aannemelijk dat ze geen toegang had tot deze zorgen in Bulgarije. Ze stelt geen toegang te hebben gehad tot medische zorgen omdat ze de taal niet kende of de taal niet sprak (NPO, p.11). Ze verklaart echter wel toegang tot medische zorgen te hebben indien ze zou betalen. Ze toont daarbij niet aan dat haar situatie zou verschillen van andere inwoners van Bulgarije en dat zij moedwillig door de Bulgaarse overheid of andere actoren in Bulgarije zou verstoken worden van medische hulp. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat zij familie en vrienden heeft in Turkije, Nederland en België (NPO, p.4). Ze toont niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op dit netwerk om financiële middelen te bekomen om haar eventueel te helpen medische zorgen te bekomen of een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Dat haar netwerk haar reeds geholpen heeft blijkt uit haar verklaringen daar ze bij een vriend in Bulgarije huisvesting vond (NPO, p.9).

Waar de verzoekende partij wijst op problemen die ze heeft gehad met een Syrische Koerd en verschillende Afghanen, kunnen deze problemen niet worden beschouwd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daar komt nog bij dat ze geenszins aannemelijk maakt dat ze omwille van deze problemen geen bescherming van de Bulgaarse overheid zou kunnen bekomen. Ze verklaart dat ze klacht is gaan neerleggen na het eerste incident maar dat de politie niets deed. Ook na het tweede incident zou de politie niet zijn langsgesproken en zou de verzoekende partij het land hebben verlaten (NPO, p.9-10). Deze beweringen worden door de verzoekende partij echter op geen enkel moment gestaafd waardoor niet kan worden nagegaan of de verzoekende partij effectief na het eerste incident met deze personen klacht is gaan indienen bij de Bulgaarse autoriteiten. Verder kan niet blijken dat de Bulgaarse overheid echt niet heeft ingegrepen tegen deze personen daar ze verklaart na het tweede incident meteen naar België vertrokken te zijn (NPO, p.10) en ze dus geen weet heeft van de verdere acties van de politie.

Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt de verzoekende partij naar voor dat ze werd geslagen door agenten toen ze uit het kamp werd gezet (NPO, p.12-13). Deze feiten situeren zich echter op een welbepaalde plaats, op een welbepaalde tijd, binnen een welbepaalde context. Deze is dan ook niet langer representatief voor de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze verder enige problemen heeft gehad of discriminerend werd behandeld door Bulgaarse burgers of de Bulgaarse overheid.

Waar ze in het verzoekschrift verwijst naar het bestaan van racisme en discriminatie in Bulgarije is dit op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de

formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de 16de zaak op de rol. Ze stelt subsidiaire bescherming te hebben, medische documenten te hebben neergelegd inzake haar ruggengraat-probleem net als inzake haar psychologische probleem en opvolging dienaangaande. Door haar kwetsbaarheid en gebrek aan zelfredzaamheid loopt ze het risico op verregaande deprivatie. Ze vraagt erkenning, ondergeschikt het terugsturen naar het CGVS."

In de voorafgaande 16de zaak op de rol, waar verzoekende partij naar verwijst, wordt het volgende gepleit (pv terechtzitting):

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een AN neer. Ze stelt te beschikken over subsidiaire bescherming in Bulgarije en wijst op het risico van intrekking van dit statuut in Bulgarije. Het al dan niet bezitten van een nog geldige verblijfsvergunning is in deze onbelangrijk. Het CGVS had dit moeten nakijken. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Bulgarije zich niets aantrekt van de Europese regelgeving met directieven inzake stopzetting, in strijd hiermee.

Het CGVS stelde dat gezonde jonge mannen geen risico lopen indien geen bijkomende elementen, maar i.c. gaat het hier niet om een jonge gezonde man, integendeel VzP is zo goed als blind aan een oog door de oorlog in Syrië, had een hoofdwonde ... deze neurologische en orthopedische problemen heeft ze reeds aangebracht tijdens het gehoor bij het CGVS zodat dit totaal onterecht in de bestreden beslissing gesteld wordt. Het gaat in deze om de grens kwetsbaarheid/art. 9ter/zelfredzaamheid, een beoordeling die gereserveerd is voor DVZ. Het CGVS en de Raad gaan hier hun boekje te buiten door te stellen dat VzP zelfredzaam is omwille van een storting door haar vader uit Syrië van 2000 dollar. Dit is evenwel een eindig verhaal. Ze wijst verder op het EH-arrest inzake het wederzijds vertrouwensbeginsel en de toestand in het huidige Syrië. Ze vraagt daarom de bescherming en minstens het terugsturen van haar zaak teneinde de situatie in Syrië te beoordelen.”

4.2. Ter zitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Hierin gaat ze in de eerste plaats, op basis van de landeninformatie van AIDA, “country report – Bulgaria, update 2024”, in op de situatie van statushouders in Bulgarije. Vervolgens bevat de nota een hoofdstuk “betreffende de analyse tegenover het land van herkomst” en “situatie in Syrië”.

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de bij aanvullende nota aangebrachte elementen, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 8 juli 2025.

5.1. In zoverre de in de aanvullende nota aangehaalde elementen en argumenten dateren van voor het verzoekschrift en pas voor de eerste maal bijgebracht worden per aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder aangebracht kunnen worden bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet als en kunnen, net als evenmin de vraag tot horen, niet (dienstig) worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift.

De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

In zoverre verzoekende partij in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota informatie, elementen en/of argumenten aanbrengt die zij al eerder in het verzoekschrift had kunnen aanhalen maar dat niet heeft gedaan en die dus niet “nieuw” zijn, wordt hier aldus niet (dieper) op ingegaan. Dit is o.a. het geval wat betreft onderdeel “2. *Betreffende de analyse tegenover het land van herkomst*” van de aanvullende nota, daar dit in het verzoekschrift had kunnen worden ingeroepen, wat evenwel niet het geval is. Bovendien is de situatie in verzoekende partij haar land van herkomst, Syrië, niet dienstig hier gelet op de internationale bescherming die zij in Bulgarije geniet en waarvan zij niet aantoonde dat deze niet langer effectief of toereikend is (*infra*).

5.2. Internationale beschermingsstatus en verblijfsstatus

5.2.1. Onderscheid

Er is een onderscheid tussen enerzijds de internationale bescherming(ssatus) die de verzoekende partij in een andere EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije, heeft verkregen en anderzijds de eraan gekoppelde verblijfsstatus/verblijfstitel.

Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een

nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

5.2.2. Internationale bescherming(ssstatus)

Verzoekende partij heeft in Bulgarije internationale bescherming gekregen, hetgeen ze niet ontkent of betwist.

Ze merkt daarentegen in haar aanvullende nota (in drukletters en in het vet) op: **“DAT IN CASU NIET BETWIST KAN WORDEN DAT DE STATUS DIE AAN VERZOEKENDE PARTIJ TOEGEKEND WERD DEZE VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING WAS (...)”**.

Met haar veelvuldige en herhaaldelijke kritiek in de aanvullende nota aan het adres van de verwerende partij dat deze niet nakijkt of haar status nog actueel is, gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij dat het haar zelf toekomt, en het niet aan de verwerende partij is, om aan te tonen dat zij de bescherming die zij in het verleden kreeg toegekend in Bulgarije er niet langer meer geniet.

Dit -overigens reeds jarenlang vaste rechtspraak- werd nochtans al eerder uitdrukkelijk uiteengezet in de beschikking van 8 juli 2025, waarvan de Raad thans voor de duidelijkheid het volgende herhaalt (zie punt 6 van de beschikking):

“Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije. Haar Bulgaarse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 9 januari 2027 (zie kopie van Bulgaarse documenten in het administratief dossier).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter hypothetisch te stellen dat het mogelijk is dat de Bulgaarse overheid beschermingsstatuten intrekt slaagt verzoekende partij er niet in om concreet aan te tonen dat zij op heden in Bulgarije niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken.

De verzoekende partij beschikt verder over haar Bulgaarse verblijfsdocumenten die nog geldig zijn tot en met 9 januari 2027.”

Verzoekende partij brengt noch ter zitting noch in haar aanvullende nota, waarbij ze dus volledig aan het voorgaande voorbijgaat, enig concreet en objectief gegeven aan dat hieraan afbreuk doet. Ze toont op generlei wijze *in concreto* aan dat zij heden geen internationale bescherming meer in Bulgarije geniet.

De argumentatie in de aanvullende nota inzake de beëindiging door de Bulgaarse autoriteiten in welbepaalde gevallen van iemands internationale beschermingsstatus, waarbij er o.a. op wordt gewezen dat *“het AIDA – verslap update 2024 immers onderstreept dat de beëindiging van de status van internationale bescherming in Bulgarije kan gebeuren, indien men in gebreke blijft zijn documenten te hernieuwen binnen een periode van 30 dagen vanaf het verstrijken van de geldigheid ervan”*, werpt geen ander licht op het voorgaande.

In de eerste plaats wordt beklemtoond dat, zoals blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen kopie ervan, verzoekende partij haar Bulgaarse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 9 januari 2027, nog zeer lange tijd dus. Derhalve stelt zich voormelde situatie niet.

Bovendien blijkt niet/nergens uit de beschikbare landeninformatie dat wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, dit automatisch tot een beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming leidt.

Het is en blijft hoe dan ook aan de verzoekende partij om aan te tonen dat haar internationale bescherming inmiddels is beëindigd. De gewijzigde situatie in Syrië laat evenmin toe anders te oordelen. Zij toont dit niet aan. Indien ze van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar internationale bescherming(sstatus) of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekende partij andere stappen heeft ondernomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije.

5.2.3. Verblijf(sstatus)

Wat anderzijds verzoekende partij haar verblijfssituatie/verblijfstitel betreft, blijkt uit de recentste informatie dat vluchtelingen een verblijfstitel krijgen die geldig is voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel krijgen geldig voor drie jaar.

Verzoekende partij bevestigt dit in haar aanvullende nota, waar ze opmerkt: "DAT IN CASU NIET BETWIST KAN WORDEN DAT DE STATUS DIE AAN VERZOEKENDE PARTIJ TOEGEKEND WERD DEZE VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING WAS én DAT DE VERBLIJFSDOCUMENTEN die daarmee gepaard gingen een geldigheidsduur hadden van 3 JAAR".

In dit verband wordt herhaald dat verzoekende partij haar Bulgaarse verblijfsvergunning, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, nog geldig is tot en met 9 januari 2027.

Verzoekende partij toont niet aan dat (in de toekomst) het hernieuwen en/of verlengen van haar verblijfsdocument, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Zij brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij haar Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

5.3. Algemene situatie voor statushouders in Bulgarije

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Bovendien heeft het Comité voor de rechten van het kind (CRC) op 6 oktober 2021 uitspraak gedaan in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel verzoekers in Bulgarije subsidiaire beschermingsstatus hadden gekregen, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC deed een

aanbeveling aan Zwitserland om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "civiele nationale database" (ЕЦГПАОН). De registratie in het ЕЦГПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p.123).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p.89).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstandsaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte recente landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve

obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's.

Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale in Bulgarije zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

5.4. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Bulgaars statushouder

Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan hetgeen eerder in de beschikking van 8 juli 2025 (in punt 4 en volgende) concreet inzake haar individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld.

Ter zitting gaat zij louter in op en benadrukt zij haar kwetsbaarheid. Ze beperkt zich evenwel tot het zeer beknopt herhalen van reeds eerder door haar in dat verband afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten, doch gaat niet in het minst op en ontkracht noch weerlegt hetgeen hierover in de beschikking wordt vastgesteld en geoordeeld, in punt 5. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek hiertegen blijven die bevindingen onverminderd overeind.

Verzoekende partij gaat voor het overige ter zitting niet in het minst in op, maar laat de overige vaststellingen van de beschikking inzake de individuele beoordeling van haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije totaal ongemoeid. Deze blijven derhalve gehandhaafd.

5.5. Daar verzoekende partij internationale bescherming in Bulgarije geniet en zij niet aantoonst dat deze er niet langer actueel of toereikend is, is de verwijzing in de aanvullende nota naar haar land van herkomst Syrië niet dienstig. *In casu* wordt slechts haar situatie als statushouder in en bij terugkeer naar Bulgarije onderzocht.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS